

## הלכות שנגנות פֶּרֶק יד

א. בית דין ששגגו והורו לעקר גוף מגופי תורה, ועשו כל העם על פיהם בית דין פטורין, וכל אחד ואחד מן העושים חייב בחטאת קבועה: שנאמר "ונעלם דבר" (ויקרא ד, יג), ולא כל הגוף. לעולם אין בית דין חייבין עד שיראו לבטל מקצת ולקיים מקצת, בדברים שאינן מפרשין מבארין בתורה; ואחר כך יהיו בית דין חייבין בקרבן, והעושים על פיהם פטורין.

ב. פיצד: שגגו והורו שמתר להשתחוות לעבודה זרה, או שמתר להוציא מרשות לרשות בשבת, או שמתר לבוא על שומרת יום כנגד יום הרי אלו כמי שאמרו אין שבת בתורה, או אין עבודה זרה בתורה, או אין נדה בתורה: שעקרו כל הגוף; ואין זו וכיוצא בה שגגת הוראה, אלא שכחה. לפיכך פטורין מן הקרבן, וכל העושה על פיהם חייב חטאת בפני עצמו.

ג. אבל אם טעו והורו ואמרו המוציא מרשות לרשות הוא שחייב, שנאמר "אל-יצא איש ממקמו" (שמות טז, כט), אבל הזורק או המושיט, מתר, או שעקרו אב מאבות מלאכות, והורו שאינו מלאכה הרי אלו חייבין.

ד. וכן אם טעו ואמרו המשתחוה לעבודה זרה בפשוט ידים ורגלים הוא החייב, שנאמר "כי לא תשתחוה, לאל אחר" (שמות לד, יד), אבל הפורע על הארץ ולא פשט ידיו ורגליו, הרי הוא מתר הרי אלו חייבין.

ה. וכן אם טעו ואמרו הבא על שומרת יום כנגד יום שראת דם ביום הוא החייב, שנאמר "כל-ימי זוכה" (ויקרא טו, כו), אבל אם ראת בלילה, מתר לבוא עליה, וכן אם הורו שמי שפרסה אשתו נדה בשעת תשמיש, מתר לו לפרש ממנה לשעתו כשהוא מתקשה הרי אלו חייבין.

ו. וכן אם טעו ואמרו שהאוכל דם שיצא בשעת שחיטה, הוא החייב, אבל האוכל דם הלב, מתר הרי אלו חייבין. וכן כל כיוצא בטעויות אלו, אם הורו בהן ועשו רב הקהל על פיהן בית דין מביאין קרבן על שגגתן, וכל העושים על פיהן פטורין.

ז. הורו בית דין שיצא השבת לפי שנתכפית החמה, ודמו ששקעה, ולסוף זרחה החמה אין זו הוריה, אלא טעות; וכל שעשה מלאכה חייב, אבל בית דין פטורין. וכן אם התירו אשת איש להנשא לפי שהעידו בפניהם שמת בעלה, ואחר כך בא בעלה אין זו הוריה, אלא טעות; והאשה ובעלה האחרון, חייבין חטאת על שגגתן. וכן כל כיוצא בזה.

ח. בית דין שהורו בשגגה, ושכחו עצמו שלחטא שהורו בו אף על פי שהן יודעין בודאי שחטאו בשגגה, ואף על פי שהעם מודיעין אותן ואומרים להן בכך וכך הוריתם לנו הם פטורין, והעושים על פיהם חייבין בפני עצמן: שנאמר "ונודעה, החטאת, אשר חטאו, עליה" (ויקרא ד, יד), לא שידעו החוטאים.

ט. פיצד: שגגו והתירו חלב הקבה, ואכלו אותו רב העם, ואחר שידעו ששגגו בהוראה ושהתירו דבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת קבועה, נסתפק להם אם מקצת החלבים התירו או מקצת הדמים התירו הרי אלו פטורין, וכל מי שאכל מביא חטאת קבועה.

י. בית דין שהורו בשגגה, ונודעה להם שגגתן בין שהביאו כפרתן, בין שלא הביאו כל העושה כפי הוריתן שפשטה ברב הצבור מאחר שידעו, הרי זה מביא אשם תלוי: הואיל והיה לו לשאל בכל עת על דברים שנתחדשו בבית דין, ולא שאל הרי זה כמי שנסתפק לו אם חטא או לא חטא.

יא. במה דברים אמורים, במי שהוא עם בית דין במדינה; אבל מי שראה ההוראה, והלך למדינה אחרת אף על פי שעשה אחר שידעו, פטור: מפני שתלה בהן, והרי אי אפשר לו לשאל. ולא עוד, אלא הנבהל לצאת אף על פי שעדין לא יצא לדרך, ועשה על פיהם מאחר שידעו הרי זה פטור.